

SĂMĂNĂTORUL

REVISTĂ LITERARĂ SĂPTĂMINALĂ

Redacția : Hotel Imperial 21
Administrația : Str. Regală, 6
BUCUREȘTI

SUB DIRECȚIA UNUI COMITET

ABONAMENTUL
10 Lei pe an

ATÎT DE DULCE...

Atît de dulce ești, nebuno,
Că le ești dragă tuturor :
Cunosc femeii ce după ochii
Și după zîmbetul tău mor.

Femeii frumoase și copile
Te-ar îndrăgi, te-ar săruta :
Tu ai iubirea tuturoră —
Și numai eă iubirea ta.

De dragul tău și flori și oameni
Și stele să trăiască vor ;
Pe mine mă iubești tu numai
Și numai eă voiesc să mor...

* * *

VERS RESLEȚ

De vorbiți mă fac că n'aud,
Nu zic ba și nu vă laud ;
Dăntuiți precum vă vire,
Nici vă șuer, nici v'aplaud ;
Dară nime nu m'a face
Să mă iaă dup'a lui flaut.
E menirea'mi : adevărul
Numa'n inimă să-l caut.

M. EMINESCU.

S C H I Ţ E

PRINS

Sub teiul bătrîn, staū vitele culcate răsufînd greoiū ŝi rumegînd a lene iarba adunată de prîn poenele pâlite în soarele de primă-vară.

Băetaniū trimiŝi să le păzească s'aū făcut roată în jurul unei mese întînsă mai de-o parte pe mirositorul covor de verdeață...

Ŝi-a scos fie-care merindea ŝi se gătesc să îmbuce...

Dar din codri de pe coasta Pralei, vine un vuet ca de furtună. Toŝi rămîn ca de piatră cu capetele întoarse spre Vălcică.

Ţîpete neîntelese, viŝiturî, grohăeli ŝi orăcăit s'aud din ce în ce mai aproape... Vitele sar ca biciuite de foc, pufuesc pe nările lor mari ŝi negre, ŝi-apoi aŝezîndu-ŝi cozile pe spate, o iaū la goană, de nu se opresc de cit de-asupra Grindului în ocoale.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Băetaniū ne-avînd timp de fugă lăsară masa 'ntînsă ŝi se acăŝară cu grabă de crengile ŝi tulpina crăpată a teiului de lingă ei...

Ajunŝi sus în desiŝ, abia-ŝi ŝîn răsufflarea de spaimă ŝi oboseală...

Mai venîndu-ŝi în fire, îŝi fac loc prin frunziŝ ŝi cată cu toŝii spre poiana Vilceleî de unde vine furtunos forfotul lup-teî de sălbătăciuni...

Din subsioara Pralei ŝîneŝte-o turmă de mistreŝi, cari gui-ŝînd ŝi grohăînd sălbatic, daū năvală după un urs. Cu coamele lor mari ridicate, cu limbile scoase printre colŝii înnecaŝi în spume, aleargă nebuni...

Pe malul piriului dincoace s'arată ŝi fiara prădalnică, care mormăe ŝi fuge din răsputeri numai în trei picioare, iar la subsioară, ŝîne strîns godacul care cu viŝitul lui a stîrnit atita gilceavă...

Îi saltă blana ursului în goană, dar ŝi fioroŝii păzitori is cit coala... Ca fulgerul trec albia prînduită a piriiaŝului, apro-

piindu-se tot mai mult de îndrăznețul dușman, care dintr'o săritură s'a și acățat cu ghiarele de bureții escoși ai unui străvechiu copac...

O clipă numai și ursul ar fi fost scăpat sus în scaunul dintre cele două brațe nodoroase ale bătrînului trup de fag; dar solzii de iască se desprind de coaja putredă și hoțul cade în amenințarea surlilor ridicate...

NĂLUCIRE

...Dornici de viață, lovesc încetișor cu ciocul lor fraged în ghioacea strîmtă ce-î ține la 'ntunic...

Piue 'ncetișor, de-abia gîngurind vorbele lor ne-'nțelese și-'ntorcîndu-se cu greu în căsuța lor micuță, bat stăruitor în coaja ce se crapă; iar mama înduioșată de dulcea înginare a vlăstarilor, viră pliscul prin grămăjuea de ouă calde și le-'ntoarce cu grijă chitcîind în drăgostoasă chemare.

Drumul la 'ntunic ajunsu-î la capăt...

Colanul frinturei a 'ncins ouăle de jur împrejur.

O singură sfortare și ghioacele curmate se desfac; iar micuții puișori scăpați-s la lumină.

Obosiți de truda drumului spre viață, se odihnesc acum sub caldul și ocrotitorul înveliș al penilor mamei; iar cloșca îi cheamă mereu la merindea pe care o cerne de sus.

Puișorii, ademeniți de glasul mamei și risipa de mălai, scot printre pene căpșoarele lor mici și privesc sfioși în cuprinsul noilor lumi...

Apoi pășind încetișor cu piciorușele lor fragede se duc la glasul chemărei de mamă, și-'ncep a ciuguli ingînîndu-se 'n piuitul lor de mulțumire...; iar cloșca privind de sus cînd c'un ochi cînd cu altul, se miră de năvala puilor la mîncare.

Dar de-o dată s'aude un cîriit de groază... Puișorii speriați apucă care'ncotro nemeresc ascunzîndu-se prin burueni; iar cloșca sbirlîndu-și penele, țipă ca nebună și se năpus-

tește după puii îngroziți, pe care din sbor îi săgeată cu pliscul ei de fier...

Și'nfige ciocul în căpșoarele lor fragede, în ochișorii lor micuți și lovește, lovește mereu...

Insîngerată peste tot îi ridică sus în pliscul ei mînjit de singele ce aburește, și-apoi trîntindu-î la pămînt, țipă și iarăși îi lovește, sburînd de colo pînă colo fără nici o milă peste trupurile nevinovaților puișori...

* * *

Îi tremură tot corpul ca sguduit de fiorul unei reculegeri...

Iși șterge de iarbă pliscul înroșit și-apoi pășind rar peste trupurile doborîte, chitcăește chemător ca și-o mamă duioasă...

Dar din iarba stropită cu singele nevinovat, nu-î răspunde de cît piutul jalnic al puișorilor pe moarte...

ION CIOCIRLAN.

BCU-Cluj / Central University Library Cluj

Din „Cartea Cînteecelor“ lui Catul

I.

Cîți aū partea lor de bine
De-ar fi vecinic lingă tine,
Vecinic din surisul tēu
Primenindu-și tot norocul,
O, ei nu ș-ar schimba locul
Nici cu însuși Dumnezeu.

Lesbio! Eū de iubire
Mi-am eșit de mult din fire
Nu mai sunt al meū de mult,
Cite-aș vrea să-ți spun! Se poate?
Mi s'opresc pe buze toate —
Spune-mi tu, că eū te-ascult!

Prea mult chibzuesc cu firea
 Și mă doare chibzuirea
 Gîndului meu ostenit!
 Fac și eă ca deserații —
 Aă perit cetății și nații
 Din prea multul chibzuit.

II.

De vreaă tu, ca să-ăi mulăămesa
 Că mi-aă dat ochii
 Ba și mai mult, aceea ce-i
 Mai scump ca ochii —
 O, nu-mă lua ceea-ce am
 Mai drag ca ochii,
 De este ceva peste tot
 Mai scump ca ochii,

III.

De ură mi-e sufletul flacăraă tot
 Și ard de văpaia iubirii ;
 Urăsc și iubesc și eă nu știă cum pot,
 Și parcă 'ntr'o mare de lavă înnot
 Și sufer dureri caă martirii.

IV.

Tu juri, că 'n lume singur eă
 Voi fi iubit de tine
 Și de-ar veni chiar Dumnezeuă
 Cerșind iubirea ta, mereă,
 Mă vei iubi numai pe mine !

Tu juri! Dar ori-ce jurămint
 Al fetelor fecioare,
 De-ar fi el ori și cit de sfint,
 Eă pot să-l scriă cu mina 'n vînt:
 El stă ca apa curgătoare.

pede 'n cap; după cite-va clipite numai am simțit inima svîcnind nebună 'n coșul pieptului și îngreuierea timpelor de sîngele svîrlit de ea cu putere.

Mi-am scos revolverul din toc strîngîndu-î strașnic mînerul și 'n clipa aceea un gînd mi-a răsărit în creier cu o luciditate spăimîntătoare :

— Dacă *Derviş* nechiează, sunt perdut !

M'am apropiat de cal și am început a'î mîngîia pe ochi ca pe-un frate de cruce, șoptindu-î nu mai țiu mînte ce, ștergîndu-î fruntea, sărutîndu-î coama, rugîndu-mă ca la D-zeu.

Toată viața mea se concentrase în acest act ce cumpănia în el zilele unui om.

Fugarul își ciulia nervos urechile, întorcea capul de unde venia sgomotul și se uita la mine cu ochii lui de dobitoc înțelept și duios — ai fi zis că pricepe și el apropierea morții, acest filfiit de aripă nevăzută pe care 'l simțim nu cu urechia, ci cu alt simț mai subtil, mai delicat ca ceea mai fină ureche.

Și în tufișul în care ne ascunseserăm, eă și *Derviş* stam nemișcați, incremeniți, — două trupuri înfiorate de acelaș fior, două suflete 'n pragul peirii, înțelegîndu-se în limba negrăită a momentelor pline de misterul morții.

Am stat așa, plutind între viață și moarte, pin'la 2¹/₂ noaptea cînd patrurile turcești s'aă retras spre forturi.

Am eșit atunci din tufiș, m'am uitat cu băgare de seamă prin prejur, am încălecat pe cal și i-am coprins coama cu amindouă mîinile, lungindu-i-mă pe greabăn.

Ajuns în Kaciamunica, am răsufat puțin, am tras urechile calului, i-am șters ochii, l'am adăpat și am început a urca dealul pe a cărei culme erau avant-posturile de cavalerie. Pe la jumătatea coastei auz un glonț șuerindu-mi pe la ureche și mai în acel timp o bubuitură de pușcă. Am crezut dintru'ntîi că vre-o santinelă a tras foc, năzărindu-i-se vre-o arătare 'n vale, dar, pocnetele de pușcă indesindu-se și gloanțele sbîrniind numai pe lingă mine, am văzut că în mine trag soldații noștri.

Am oprit calu 'n loc și am strigat cît am putut :

— Nu trage sentinelă. Sunt Romîn... Locotenentul D....

Vocea mea fu acoperită de două focuri.

Ce să fac ?

Să fi urcat înainte, eram ucis.

Am legat calul de un copac, la umbră, și am început a mă tîri pe pîntece. Pe deasupra mea sbura cînd și cînd cite-un glonț și căluțul părăsit necheza de-mi rupea inima. În nechezatul lui era o muștrare, muștrarea tovarășului ce te-a scăpat de moarte și pe care tu-l părăsești, orbit de egoism brutal, stăpînit de gîndul de a te salva pe tine mai întîi.

Înaintam cu greu căci pajiștea 'era udă de rouă. Mi s'a părut că aud sgomot de voci și zîngăniri de săbii și după cit-va timp o voce prelungă, înfiorătoare sparge tăcerea nopței :

— Cineee-î ?

— Ofițer român.

O patrulă coboară pînă la mine, mă recunoaște, vine cu mine pînă unde-mi legasem calul și intru în lagărul românesc.

Atacul denionstrativ fusese revocat și eu fusesem uitat.

Mi se părea că viu dintr'o călătorie îndepărtată care-mi sdrobise mădularele și încordările chinuitoare prin care trecusem în noaptea ceea s'au topit curînd în somnul adînc ce m'a trîntit în cort, îmbrăcat, echipat în ținuta de campanie»...

MIRON ALDEA.

FLORILE

De cite-ori deschid porțița și întru în grădină 'mî pare
Că mă cuprinde-o vrajă dulce, și florile-mî desmiardă ochii.
O fațezie uriașă le-a dat un straiu la fie-care,
Și fele nu-s pe tot pămîntul se 'mbrace mai frumoase rochii.

Pe crin l-a miruit în frunte și i-a dat hlamida regească
Să poată 'npărăși cu fală norodu-i de mironosițe,
Cicorilor le-a dat seninul strîns din privirea omenească,
Jar rîsul fărămat prin lume l-a niș pe fîi de românițe.

Sfiala care urcă 'n fața fecioarelor cînd vine-amorul,
Și toată jalea și netihna acelor ce-așteaptă mirii,
Toată lingoarea unui suflet pe care îl ucide dorul,
Le-a pus pe-un ram, și de-atunci lumea s'a 'mbogățit cu trandafirii.

La fie-care pas te-așteaptă cite-o mișune, -- ici scînteie
Ca un rubin o ghințiană, colo un sîtnjinel se joacă...
Slavă aceluia ce-aruncă din cer lumini de curcubeie
Și a știut să țese nalbei un cuib din tort de promoroacă!

Slavă! căci trist'ar fi fost viața, și 'ntunecat pe veci pămîntul;
De n'ar fi fost măcar o floare, ce-am fi sădit noi pe mormînte?
Ce-ar fi cerșut în primăvară cînd trece prin grădină vîntul,
Și eu ce dar îi-aș fi dat ție ca să-ți aduci de mișne-amînte?

D. ANGHEL.

JUBILEUL TEATRULUI NAȚIONAL

În mijlocul unei nepăsări destul de caracteristice a publicului, întâiul și cel mai mare așezământ de artă dramatică al romîniei și-a serbat ieri, Joi, aniversarea de 50 de ani de la fondarea sa. Influența culturală a teatrelor naționale a fost enormă la popoarele din apus; la noi, ori-cît de modeste au putut fi cadrele activității dramatice și ori-cît de sfoase pornirile începutului, Teatrul Național, cu artiștii și cu scriitorii săi, este una din forțele magice cari ne-au îndrumat pe căile renașterii naționale. Și dacă în vremile din urmă, un duh ușurel și cosmopolit și-a făcut adeseori capriciile pe scena ridicată de apostolii culturii romînești, — acum, în ziua sărbătorească a jubileului, se cuvenia să uităm trecutul neplăcut de ieri pentru gloriosul trecut de-acum cite-va decenii. Se cuvenia să inundăm sala teatrului cu dragostea și cu jertfa noastră — isvoare de credință și de curaj pentru preoții de astăzi ai Thaliei romîne...

Representația de gală a fost onorată cu prezența M. M. L. L. Regelui și Reginei, a căror intrare a fost primită cu pietate și cu bucurie solemnă: simțiau toți că Suveranii asistă iarăși la comemorarea unui triumf al țării noastre, la aniversarea zilei scumpe, cînd ne-am desfăcut din robia unei vieți lipsite de emoțiile nobile ale artei, și-am proclamat viața și independența scenei romînești.

Programul, întocmit de către Direcțiune cu bună inspirație, s'a prezentat foarte variat și potrivit cu însemnătatea momentului: un frumos act-tablou datorit penei iscusite a d-lui Ollănescu-Ascanio, vodevilul aproape uitat al lui Costache Negruzzi, «Cîrlanii», actul I din «Noaptea furtunoasă» și actul II din «Fintina Blandusiei».

Serbarea se deschide printr'un avîntat prolog în versuri asupra mîinii teatrului, zis de d-nii C. Nottara, V. Leonescu, V. Toneanu și d-na Ar. Romanescu. Se ridică apoi cortina a doua și ca prin farmec ne găsim în fața unui admirabil tablou, în al cărui cadru vedem o figurație din cele mai splendide cari s'au înfățișat vre-odată pe scena Teatrului Național: evocarea gloriilor trecutului de 50 ani împreună cu toți acei cari au sacrificat talent și muncă pentru arta dramatică romînă. În fund de tot, pe planul al treilea, resare figura lui Vodă-Știrbei, înconjurat de Domnița, de I. Cimpineanu și de curtenii; mai jos, în al doilea plan, autorii și criticii Alexandri, Heliade, I. Ghika, C. A. Rosetti, Cesar Boliac, Odobescu, Sfînx, Velescu etc.; în al treilea plan, de amîndouă părțile, toți artiștii și artistele cari au ilustrat scena în cei 50 ani: Millo, Iulian, Pascaly, Manolescu, Frosa Sarandi, Frosa Pascaly etc.

În cuvintele dulci ale unor versuri elegante, amintirea și rolurile celor mai de seamă sunt evocate cu putere și imagina lor apare duioasă, iar meritele lor se întipăresc iarăși, după atîția ani, minții acelor bătrîni spectatori cari se zăresc ici-colo în staluri, lacrimînd...

Au fost mișcătoare versurile, prin cari cele patru mindrii ale teatrului invocară figurile lui Pascaly, Millo, Iulian și Manolescu. Aceiași manifestație înălțătoare se repeți la fie-care din acești luceferi ai artei dramatice românești : publicul isbucni în aplause furtunoase, ca dovadă cât de adînc s'au imprimat în sufletele noastre imaginile marilor artiști, cari pe laurii nemuririi își dorm acum odihna cea de veci...

Dacă d. Ollănescu a știut țese cu măiestrie trecutul Teatrului în versuri curgătoare, artiștii — fără deosebire — au represintat foarte bine rolurile lor în figurație, ear d-na Romanescu, d.d. Nottara, Leonescu și Toneanu ne-au răpit cu demnitatea și cu solemnitatea jocului lor. Un singur lucru putea lipsi : apelurile prea directe la concursul publicului, căci ele ne invocau brusc realitatea searbădă, trezindu-ne din visul feeric unde vedeam plavînd spiritele neuitaților fondatori și apóstoli ai teatrului...

Interpreți și autor au fost aplaudați cu vociune și chemați de repețite ori la rampă ; M. M. L. L. Regele și Regina se arătau foarte satisfăcuți.

«*Cărlăniș*» lui Costache Negruzzi, naiva și drăgălașa inspirație a unei muze care nu și-ar mai găsi astăzi nici poet nici harfă, a fost jucată c'un brio excelent de către d. Soreanu, Toneanu, Liciu și de d-nele Ciucurescu și Ionașcu. Mai ales d. Toneanu și d-na Ciucurescu au fost desăvirșiți. — In «*Noaptea Furtunoasă*», d-nii Brezeanu și I. Petrescu au fost, de sine înțeles, admirabili în creațiunile lor clasice. Publicul i-a aplaudat cu frenezie. Suveranii s'au amuzat mult de hazul și al bucăților și al artiștilor și au urmărit cu interes jocul, aplaudînd adese ori. — La sfîrșitul actului din «*Noaptea furtunoasă*», autorul a fost aclamat cu entusiasm și chemat de vre-o 10 ori la rampă, însă d. Caragiale nu era de față și publicul a trebuit să renunțe a-și arăta iubirea față cu marele scriitor. — «*Fîntîna Blanduziei*», cu majestoasele versuri ale lui Alexandri, a risipit hazul provocat de Nae Ipingescu și ne-a ridicat éarăși în sfera unei dispoziții sufletești solemne. D-nii Nottara, Leonescu, Titi Gheorghiu și cei-l'alți și-au interpretat escelent rolurile ; d. Nottara, cu joca-i desăvirșit, a fost un adevărat Horațiu, elegant și distins. M. S. Regina, care l'a văzut pe Alexandri de atîtea ori în culmea inspirației sale, părea adînc mișcată, cînd Horațiu declama poesia sa întraripată despre glorie și nemurire.

Intre acte orchestra a debutat foarte bine cu Uvertura din «*Fata Plăpămăresei*» (de d. Ion Wachmann), cu Uvertura pe arii naționale (de d. Flechtenmacher) și cu Amintiri de peste Olt (de d. Elinescu). Inspirația fericită a Direcțiunei de-a da și musiceii din această seară un caracter pur național, a contribuit și ea la buna reușită a reprezentației. Să fie succesul de erî într'un ceas cu noroc, pentru a doua jumătate de veac, în care intră Teatrul.

MOARTEA IUBIRII

E moartă iubirea... e moartă...
 Prin noaptea tăcută mi-o duce
 Un înger... o duce prin noapte...
 Și vestea pustiul o poartă...
 Streine, înalță-î o cruce:
 E moartă iubirea, e moartă!

În tainice locuri senine
 Mi-o duce departe s'o 'ngroape,
 Un înger mi-o duce departe...
 Înalță-î o cruce, streine!
 Văzduhu-î clipiri de pleoape
 Și lumea se uită la tine...

În urmă-î, în liniștea firii
 Un hohot prelung se ridică:
 Desfriul cu pletele în vînturi
 Petrece pe groapa iubirii...
 Streine, acopere-ți ochii
 Și 'nalță-î un imn rătăcirii...

Z. BÎRSAN.

INTUNERIC

DE BYRON

Avui un vis ce n'a fost numai vis.
 Strălucitorul soare se stinsese,
 Și stele negre rătăceau prin spațiu;
 Pămîntul înghețat sbura orbit
 Prin noaptea fără lună; dimineața
 Venea, pleca — venea, dar fără ziuă;
 Iar oamenii, zavistia uitînd,
 De groaza-acestei și a lor peire,
 Frățeste se rugau pentru lumină.
 Vegheaū pe lingă foc: palatele
 Și tronurile regilor — bordee
 Și locuința-a tot ce locuește,

Slujeau de torțe; nimiceaū orașe,
Și 'n jurul locuințelor în făcări
Se grămădeaū să-și mai privească fața.
Ferice de acei ce staū în preajma
Vulcanilor cu facla lor firească!
Nădejdea tristă stăpînea pămîntul.
Pădurile aprindeau — dar ceas cu ceas
Se prăbușeau — și trunchiurile arse
Cădeau trosnind — și totul era negru.
Cătarea omului în pilpiitul
Luminei ce se sbuciuma să peară,
Părea ciudată; unii 'ntinși pe jos
Plîngeaū cu ochii-ascunși; iar alți zîmbeau
Ținînd bărbiea 'n miinele 'nceștate;
Și alții, alergînd de colo 'n colo
Ca să hrănească focul funerar,
Priveau cu groază către cerul stins,
Al lunei giulgîu; apoi scrișnind din dinți,
In țarnă vreascurile aruncaū
Zberînd și blestemînd: se 'nspăimîntaū
Sălbatecile pasări, și 'ngrozite
Cădeau zbatînd aripele 'n zadar;
Iar fiarele de frică se 'nblînzise,
Și viperi, șuerînd dar făr'să muște,
Prin lume se tirau — slujeau de brană. —
Războiul ce se potolise-o clipă,
S'aprinse iar: — un prînz era cu singe
Plătît, și fie-care lăcomînd
In besnă îl mînca: perise mila.
Pămîntu-un gînd era: o moarte lașă
Și grabnică; iar chinurile foamei
Mușcau din pintecele tuturor
Și oamenii mureau dar fără groapă,
Căci slab pe slab se sfășiea; chiar ciinii
Stăpînii 'și atacaū — toți, făr' de unul,
El sta ling'un cadavru și-l păzea
De fiare și de oameni flămînziți,
Cit foamea 'i mai ținea saū moartea cruntă
Momea slăbita gură. Sta flămînd
C'un geamăt necurmat și 'ntristător,
Și-un strigăt desperat, lingînd stăpînul

Pe mina ce nu-l mingîea — muri. —
 Mulțimea flămînzea treptat, treptat ;
 Dar două tabere mai rămăsese
 Intr'o cetate, și se dușmăneau,
 Cenușa caldă-a unui ars altar —
 Pe care grămădisise lucruri sfinte
 C'un scop nesfînt — o strînșeră de-o parte,
 Și tremurînd cărbunii scormoneau
 Cu mîini uscate, și de-abîia suflînd
 Pentru un pic de vieață, ațîțară
 O flacăra — un ris ; și cum creștea,
 Priviră ca să-și mai zărească fața : --
 Văzură, se 'ngroziră și muriră.
 De grozăviea feței lor periră,
 Necunoscînd pe cei la care Foamea
 Scrisese 'n frunte vorba Inamic. —
 Acum pămîntul era gol, pustiu :
 Nicî erbi, nicî pomi, nicî oameni, nicî o vieață --
 Grămadă moartă — haos de țărînă.
 Și rîu și lac și-ocean întelenise,
 Și 'n fundul lor nimic nu se mișca ;
 Corăbii goale putrezeau pe mare,
 Catargele cădeau bucăți, bucăți,
 Să doarmă fără clocot în abis.
 Murise val, murise flux, căci Luna,
 Stăpîna lui, murise mai 'nainte ;
 Se veștejise vînturile 'n aer,
 Perise norii ; Intunerecul
 Era stăpîn -- era chiar Universul.

trad. din original de CONST. POPESCU.

Informațiuni literare și artistice

Piese nouă. — D-na *Constanța Hodoș* a presintat direcțiunii Teatrului național o dramă în patru acte, luată din nuvela sa «*Aur*».

D-na *Matilda Cugler-Poni* a terminat de asemenea o piesă în trei acte, care se va publica în bătrîna revistă «*Familia*» din Oradea-Mare.

Expoziția Lukian. — Simpaticul pictor Lukian a deschis o expoziție de pictură în casele Assan, peste drum de Palat : sînt cele mai recente lucrări ale acestui artist de elită. În numărul viitor vom publica asupra acestei expoziții, un articol special, datorit d-lui Al. Tzigara-Samurçaș.

DIN VERLAINE ¹⁾

Cînd răsare Luceafărul...

Departa 'n zări prin ceață stă luna 'nsîngerată ;
 Din neguri jucăușe abia se mai cunoaște
 Cîmpia care-adoarme, și 'ncep să strige broaște
 În papura de-un tremur de vînt înfiorată.

Se 'nchid palizii nuferi pe-a apelor oglindă
 Și plopi ce stau de strajă înalți și drepti în zări,
 Cresc unul lingă altul ca niște arătări ;
 Iar spre tufișuri sborul de licurici colindă.

Și buhne deșteptate cu-aripi ce-abia mai bat
 Vislesc aerul negru și se strecoară mute,
 Iar largul tof se umple de străluciri pierdute ;
 Alb, Venus se aprinde, și noaptea s'a lăsat.

A l e a n

Căminul cald, și lampa cu tainica-i lumină,
 Spre reverie fruntea pe mină cînd se înclină,
 Și ochii duși în ochii iubiți din cale-afară,
 Și liniștea ce cade în fie-care sară
 Cînd ceaiul aburește și cărțile-s închise,

¹⁾ Din volumul de traduceri ce va apare în curînd.

Și așteptătea sfântă cu dulcea-î moleșală
 Când noaptea își desface hlamida-î nupțială...
 Ah toate, toate-aceste mă urmăresc în vise,
 Mereu, fără 'ncetare, sperind de azi pe mâni
 De-atitea luni trecute, de-atitea săptămîni!

Epitalam de vară

Va fi 'ntr'o zi de vară senină, nu-î așa?
 Și uriașul soare, părtaș la bucurie,
 În haina'ți de mătasă privindu-te—o să știe
 Să-ți facă mai frumoasă chiar frumusețea ta.

Ca un cort 'nalt, albastru, tot ceru 'ntins în zare
 Bogat își va desface largi faldurile sale
 Pe a noastre frunți plecate ce-or fi așa de pale
 De-atita fericire și lungă așteptare.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Și-un vînt nespus de dulce, cînd seara 'ncet se lasă,
 Se va juca șagalnic cu scumpele-ți veșminte;
 Iar stelele din ceruri își vor aduce-aminte
 Să binecuvînteze pe mire și mireasă...

Trad. de D. ANGHEL și St. O. IOSIF

RĂSPUNSURÎ

M. D. F. Loco. — Aveți destulă înlădiere în frază, și socotim că, muncind, veți face lucruri bune.

Arald, Loco. — Manuscrisul dv. nu l-am păstrat.

C. A. R. Brăila. — Căutați a vă degaja originalitatea.

Glycera Nion Loco. — Versurile au ceva foarte simpatic, dar prea sînt robite de farmecul rimei. Așteptăm și altele. Revista «Vieața» — după cît știm — nu se mai găsește de vînzare nicăiri în colecție completă.

N. Loco. — Vă urăm vieață lungă, pentru a vă putea desăvirși visul.

C. D. I. Pitești. — Păcat să mai pierdeți vremea.

E. C. Bacău. — Din bucățile trimise, cu părere de rău, n'am putut alege nîmica. Toate păcătuiesc prin prea multă nehotărîre. Mai multă energie și mai multă inimă șade bine unui tînăr.